

Sygn. akt I ACa 793/13

POSTANOWIENIE

Dnia 7 sierpnia 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie - Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSA Krzysztof Sobierajski

Sędziowie: SA Wojciech Kościółek (sprawozdawca)

SO Krzysztof Hejosz (delegowany)

po rozpoznaniu w dniu 7 sierpnia 2013 r. w Krakowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy ze skargi powódki D. K.

owznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 16 września 2010 r., sygn. akt I ACa 734/10, z powództwa D. K. przeciwko M. B. i T. B. o zapłatę

postanawia

odrzucić skargę.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 23 kwietnia 2010 r. Sąd Okręgowy w Krakowie, w sprawie

o sygn. akt I C 299/09, z powództwa D. K. przeciwko M. B.

o T. B. o zapłatę, uchylił nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 5 lutego 2009 r. wydany przez Sąd Okręgowy w Krakowie, w sprawie o sygn. akt I Nc 280/08, oddalił powództwo i zasądził od powódki na rzecz pozwanych kwotę 8.524 zł tytułem kosztów postępowania. Powódka w ramach tego procesu wystąpiła z żądaniem zasądzenia określonej kwoty tytułem nakładów poczynionych na nieruchomości stanowiącą współwłasność pozwanych. Sąd Okręgowy ustalając, że powódka mieszka w dalszym ciągu w budynku usytuowanym na przedmiotowej nieruchomości, uznał, że roszczenie o zwrot nakładów nie powstało, z uwagi na fakt niezwrócenia pozwany nieruchomości. Powództwo jako przedwczesne podlegało oddaleniu.

Wyrokiem z dnia 16 września 2010 r. Sąd Apelacyjny w Krakowie, sygn. akt I ACa 734/10, oddalił apelację powódki i zasądził od powódki solidarnie na rzecz pozwanych kwotę 2.700 zł tytułem kosztów postępowania apelacyjnego. Sąd drugiej instancji podzielił

stanowisko Sądu Okręgowego, że wobec władania nieruchomością przez powódkę, roszczenie o zwrot nakładów jest przedwczesne w świetle art. 229 § 1 k.c.

W dniu 11 czerwca 2013 r. powódka złożyła skargę o wznowienie postępowania zakończonego wskazanym wyżej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Krakowie. Uzasadniając zaistnienie podstawy wznowienia określonej w art. 403 § 2 k.p.c., powódka podniosła, że w dniu 8 marca 2013 r. zmieniła miejsce zamieszkania, wydając pozwany nieruchomość położoną w S. pod nr 145.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Skarga o wznowienie postępowania podlega odrzuceniu na podstawie art. 410 §1 k.p.c.

Skarżąca, jako podstawę wznowienia prawomocnie zakończonego postępowania, wskazała art. 403 § 2 k.p.c. Zgodnie z powołanym przepisem można żądać wznowienia w razie późniejszego wykrycia prawomocnego wyroku, dotyczącego tego samego stosunku prawnego, albo wykrycia takich okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu. Wznowienie postępowania w oparciu o powołaną regulację uzasadnione jest tym, że prawomocny wyrok jest niesłuszny z punktu widzenia stanu faktycznego i materiału dowodowego, który istniał już w poprzednim postępowaniu w chwili zaniknięcia rozprawy (art. 316 § 1 k.p.c.). Przepis art. 403 § 2 k.p.c. posługuje się terminem "wykrycie" okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, co oznacza, że okoliczności faktyczne lub środki dowodowe musiały istnieć w poprzednim postępowaniu. Zakresem hipotezy normy z powołanego przepisu nie są objęte sytuacje, w których po prawomocnym zakończeniu postępowania, pojawiają się nowe fakty lub środki dowodowe, do tej chwili niewystępujące, a na taką właśnie sytuację, jako przyczynę uzasadniającą wznowienie, powołała się skarżąca.

Dla uznania, że skarga opiera się na ustawowej podstawie wznowienia nie jest wystarczające samo powołanie przez skarżącego odpowiedniego przepisu ustawy. Przepis art. 409 k.p.c. wskazuje, że skarga o wznowienie powinna zawierać m.in. podstawę wznowienia, a nadto jej uzasadnienie, co należy rozumieć w ten sposób, że skarżący powinien powołać twierdzenia co do faktów usprawiedliwiających żądanie wznowienia postępowania. Wprawdzie skarżąca wskazując na art. 403 § 2 k.p.c. i na zaistniałą nową okoliczność faktyczną spełniła wymogi formalne skargi, jednakże powołane twierdzenia co do faktów usprawiedliwiających żądanie nie mieszczą się w hipotezie wskazanej normy. W takiej sytuacji, zgodnie z utrwalonym poglądem judykatury, skarga podlega odrzuceniu - na zasadzie art. 410 § 1 k.p.c. - jako nieoparta na ustawowej podstawie wznowienia (vide postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 października 2012 r., I CZ 104/12, LEX nr 1232738; z dnia 29 stycznia 1968 r., I CZ 122/67, OSNC 1968 nr 8-9, poz. 154; z dnia 15 czerwca 2005 r., IV CZ 50/05, LEX nr 533865.; z dnia 7 lipca 2005 r., IV CO 6/05, Biul. Sądu Najwyższego z 2005 r. nr 9 poz. 14; z dnia 10 lutego 2006 r., I PZ 33/05, OSNP 2007 nr

3-4, poz. 48; z dnia 3 lutego 2011 r., II UZ 47/10, LEX nr 844755.; z dnia 14 kwietnia 2011 r., II UZ 10/11, LEX nr 901616).

W sytuacji, gdy powództwo zostało oddalone jako przedwczesne, zaś po prawomocnym zakończeniu postępowania, zaistniały nowe okoliczności faktyczne, które zdaniem strony uzasadniają wniosek, że brakująca poprzednio przesłanka roszczenia została zrealizowana, to wierzycielowi przysługuje odpowiedni środek do uzyskania sądowej ochrony roszczenia, inny aniżeli skarga o wznowienie postępowania. Nie jest to zatem okoliczność istniejąca w toku tamtego postępowania i dla skarżącej nieujawniana. Z uwagi na fakt reprezentowania powódki przez zawodowego pełnomocnika i wobec regulacji art. 5 k.p.c. niestosowne byłoby pouczenie powódki w tym zakresie przez Sąd.

Z uwagi na powyższe, orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia, na podstawie art. 410 § 1 k.p.c.

Na marginesie jedynie - w związku z wnioskiem strony o zwolnienie od kosztów sądowych - wskazać należy na regulację § 107 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 23 lutego 2007 r. Regulamin urzędowania sądów powszechnych (Dz.U.2007.38.249), zgodnie z którą w razie gdy pismo wszczynające postępowanie podlega odrzuceniu, nie wyzywa się do uiszczenia opłat sądowych, ani nie rozpoznaje wniosku o przyznanie zwolnienia od kosztów sądowych.